

Şair Bozuntusu

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 14 Haziran 2025



Meczip bir imgenin derdinde şiir belki de gözden çıkarmalıyım ben şairliği ve yeniden dönüş yapmalıyım gerçek hayata. Maya çaldığım şiirlerde öykündüğüm hangi şair de kıyısından köşesinden nasiplenip sonra da içime kıvrılıyorum yoz dürtülerin muhatabı iken g/örüntü ihlali yapan şiirler. Kurnamla olan diyalogum da şiirlere peşkeş çektiğim duygular gibi ve su götürmez gerçeklerle ihya oluyorum: önce resmini çekiyorum hayatın sonra da masmavi bir gezegen hayal ediyorum. Sözcüklerin kumpasına dayanabildiğim kadar da bu işin içerisindeyim işte.

Yeltendiğim hangi minval değil bilakis yolumun nereye düşeceğini tahmin edemezken ve ait olduğum insanlık bulgusuna da atıfta bulunup makul ölçüde mutlu olmaya çalışıyorum ama biliyorum ki şiirler benim vicdanım.

Daha demin geldim bir koşu ve rahvan bir at misali dizginlerimi bıraktım ve işte koşmaya başlıyorum. Önce ütülemem gereken giysiler var kış gelmeden. Huyum kurusun hangi mevsimin nöbetini tutuyorsam bir sonraki mevsimin düşlerini ütülüyorum ve de öteleyip içime kapanıyorum ters açan lale gibi sonra da arpacı kumrusu gibi derin düşüncelere dalıyorum.

Kepenleri yeni indirdim: önce günü dışladım sonra geceyi koynuma aldım sonra da şiir olmaya meylettim böyle giderse ya üşüteceğim ya da üşüyeceğim. İyi de ikisin arasında ne fark var ki? Farzı mahal...üşüdüm mü değişiyor işler ve üşüttüm mü herkes müdahil oluyor içimdeki ırgat düşlere. Kaç kareye sığar ki insan ve kaç izlek o insanı dışlamaz ki?

Ve işte evimden ayrı düştüğümün ilk gecesini. Elimde şiir defterim sırtımda hırka parkta sabahlıyorum. Şair olacağım düşüncesi ile geldim büyük şehre ve ben şiir yazmak adına düşüp de yollara...

Annemin duaları olmasaydı ben de yanan otobüsün içinde can verecektim. Yok, yok, gerçek sanmayın sadece şiir yazmaya çalışıyorum ve de beyin jimnastiği yapıyorum yoksa sabaha kadar kafayı yerim ben bu ıssız parkta. İyi de güneş batmadan böyle miydi? Oturacak yer bulacağım diye anam ağladı derken gelen çağrıyla annemin sesini duymayım mı? Kadın cidden ağlıyordu. Allah'tan dışarıda sabahlayacağımı bilmiyor da aradan geçen on iki saatin hasreti ile ağladığını itiraf etti. Eh, be anam, dur ya: on iki saat dediğin ne ki...dur bakalım önce ben bir üne kavuşayım sonra da şair oğlum diye yanında gezdirirsin beni.

Hepi topu iki yıl şiir yazdım: o da ilk okulda birinci ve ikinci sınıfta iken. okuma yazma öğrenene kadar altı ay geçtiyse o zaman şuna bir buçuk yıl diyelim. Hatta bir ay dede şiiri yazmıştım ki derken ay tutulması sonra da kabakulak olup aylarca yattığım ve şairlik hayallerimi lise sona kadar ertelediğim. Zaten her şey Nazlı'nın yüzünden. Nazlı, mavi gözlü kelebeğim. Kız sene ortasında nakil yoluyla geldi bizim okula ve de bizim sınıfa elbette yanıma oturmasını ben teklif etmedim tabii ki. Öğretmen tek boş yerin yanım olduğunu görür görmez.

"Selam, tatlım."

Demedim tabii ki. Şunun şurasında kaç ay kalmış diploma almaya ben de az beklemeye karar verdim ve tüm ciddiyetimle elini sıktım sıra arkadaşımın ve tanıştırdı beni. Kimle mi?

"Sevgili Süreya, değerli sıra arkadaşım."

"En sevdiğim kız ismi. Göbek adın mı Nazlı?"

Kızı bir gülmedir aldı ki...

"Şaka yapıyor olmalısın."

"Ne münasebet. Ben böyle ciddi konularda asla şaka yapmam."

"O zaman bu akşam sana vereyim de oku Süreya'nın şiirlerini."

Ve ben hala diretiyorum:

"Kadın şairlerin kalemini tanımak bir şereftir benim için."

Derken başıma isabet eden tebeşir.

"Sen, Muhsin, sen. Söyle bakayım ikinci yenilerden en ünlü olan şairlerden birini."

Nazlı-pardon Süreya-kendini işaret ediyor. Demek ki...

"Nazlı, hocam. En ünlü şair Nazlı."

Hala işaret ediyor kendini ve diretiyor da.

"Süreya, değerli hocam. Elbette Süreya. Ne de olsa çok yeni bir şair hem de ünlenmemesi için tek neden yok."

"Senden beklemediğim bir cevap ve kanaat notumu da kullandım mı..."

"Geçtim mi hocam?"

"Otur aşağı. Daha sene ortası. Dur bakalım sene sonuna kadar yeniler gelecek senden ne yeni cevaplar."

Kismetim şiirler tanışmakmış ve tüm gece gözümü bir dakika bile kırpmadan şiir kitabını kerelerce hatmettim lakin asla aklım almıyor ve ezberleyemiyorum hiçbir şiirini ve bu sefer aldım kalemi elime ve en yenilikçi şair sıfatıyla Süreya'ya-pardon Nazlı'ya-sayfalar dolusu şiir yazdım aslında tek dize çünkü o dizeyi ezberlemek adına sabaha kadar pratik yapmam gerekiyordu ama uyuya kalmışım.

Bir okula gittim ki sınıftaki tüm erkek öğrenciler benim sıraya dolmuş ve hepsinin elinde sayfa sayfa

şiiir. Demek ki rakiplerim beni fazlasıyla zorlayacaktı. Zorlu bir dönem olacağı o günden belliydi ve nihayetinde tüm derslerden bütünlemeye kaldım.

Altı üstü şiiir işte. Ben yazmayacağım da kim yazacak? Ve okul bitmeden babam kahrından öldü. Az dayansaydı ün kazandığıma tanık olacak ve nasıl da gurur duyacaktı benimle. Kala kala anamla bir başımıza kaldık ve ısrarlıyım şair olduğum konusunda ta ki amcam bana iş teklif edene kadar. Babamdan kalan mirası bölüşmüştük ve onun payına bir dükkan düşmüştü. Amcam sermayeyi kediye yükledi ve bana iş teklif yaptı sonunda ne de olsa zar zor diplomayı almış artık bir yetişkin adayıydım. "Yeğen..."

İşte konuya giriş yapıyordu hele ki bir de yeğen, diye söze başladı mı...

Anam eli böğründe ağzından çıkacaklarına bakıyor amcamın:

"Oğul, gel hele dükkana da el adamını almayayım işe. Hem erzakınız çıkar hem de sana harçlık olur vereceğim para. Ne dersin?"

Postayı koydum elbet.

"Ben şair titrimi dünyaya sunacağım, amca."

"Ne dedin ne dedin sen?"

"Ben ünlü bir şair olma yolunda ilerliyorum, amca. Hele bir büyük şehre gideyim bak nasıl yaver gidecek şansım. Bir yıla kalmaz ünlenirim sonra sizi de yanıma alırım. Elbet büyük bir ev alacağım ilk etapta sonra araba sonra..."

Lafım bitmemişti ki amcam kapıyı çarptı gitti.

İyi de olmuştu sonuçta kıymetli vaktimi onunla harcayacak halim yoktu.

Kuş bakışı baktım kaderime ve kendime uzun bir yol çizdim aslında annem içtiğim kahvenin falında uzun bir yol gördüğünü söyledi. Ne de olsa biricik oğluydum üstelik büyük bir şair adayı hatta ve hatta ta kendisi o ünlü şairin.

Ateş olmayan yerden mademki duman çıkmıyordu ve ben içimdeki ateşi söndürmek için düştüm yollara. Hikâyem yeni başlıyordu elbet ya da ben öyle sanmışım derken kapağı attım büyük şehrin en büyük parkına ne de olsa yanımda kısıtlı bir bütçeyle adım atmıştım büyük şehre ne de olsa ünlü olmam an meselesi idi hem de öyle an meselesi ki...

Bin dereden su getiren annem daha bir gün geçmeden ayrılığımıza dayanamayan ve ben şair olduğumu iddia etsem de tek kelime yazamadığım gerçeği ve ben toz kondurmuyordum yeteneğime ta ki o çocuklarla tanışana değin...

Bir anda peyda olmuşlardı ben parkı arşınlarken bir de ne göreyim ki... meğer oranın müdavimleri imişler ve beni görür görmez... oltaya gelmek, neymiş ve işte hayatımda yediğim ilk kazık.

"Adın ne ağabey?"

"Şair Muhsin."

"Nasıl yani? Muhsin'i anladık da...şair dediğin ne oluyor ki?"

Ve uzun uzun anlatmaya başladım sonra da yazdığımı sandığım son şiiirden iki dize okudum.

Elimden kapmaz mı şiiirimi yazdığım kağıdı derken sayfayı paramparça ettiler. Bu da yetmezmiş gibi üstüme çullanıp neyim var neyim yok gasp ettiler beni şehrin ortasındaki parkta.

Büyük şehrin adını bilmediğimi büyük parkı ve elbette büyük bir şairin çöküşü. Üstüne üstük göbekleri

çatlayana kadar gülüp de şairliğimle alay ettikleri...

Elimde avucumda acıdan ve sızıdan başka bir şey bırakmamıştı veletler ve tüm hayallerimi ve şiirlerimi yazacağım defterimi dahi çalmışlardı bir de Nazlı'dan hatıra Cemal Süreya'nın kitabını. Sesleri hala kulağımda hala kulağımda.

"Evladım, sesleri hala kulağımda diyorsun ama eşkallerini de vermiyorsun bir türlü. Şimdi seni sağlık kontrolü için hastaneye götüreceğiz bari orada iyice bir tetkikten geç ki..."

"Ben iyiyim hem de hiç olmadığım kadar iyi."

"İyi de her yerin yara bere içinde. Bir de başına aldığın darbeler..."

"Hemen, hemen bana boş bir kağıt verin bir de kalem. Çabuk olun."

"Hah, işte şöyle. Aklın başına geldi madem. Al sana kağıt."

"Gözlerin sevgili yar. Aklımı başımdan alan gözlerin."

"Ne renkti?"

"Ne sen sor ne ben söyleyeyim hele ki o ılık nefesin."

"Kesin alkol almışlardır. Yaz evladım."

"Bir buse kondurdum alınına sonrası zaten muamma."

"Ne yani, o piç kurularını bir de öptün mü?"

"Rengin, Süreya ve kuğu boynunda nemli gölgeler oynaşırken..."

"Tabii ya. Gecenin bir vakti. Allah korumuş oğlum seni. Ya, sonra?"

"Taptım ben aşka ve yalnızlığa. Lal olmuş gecenin de omzuna dokundum."

"Bir de ensesine şaplak atsaydın. Olacak iş mi? Sen işsiz güçsüz gez dolaş milletin parasını gasp et. Devam et oğlum."

"Dokunmaz olaydım. Çarptın sen beni gecenin şafağında."

"Lan, dalga mı geçiyorsun bizimle? Adam resmen şair olmuş kafaya alıyor bizi.defol, git. Müstahak sana. Biz de oturmuş eşkal veriyor diye dinliyoruz."

"İzninizle memur beyler. Ben olay mahalline gidip şiirimi tamamlayacağım. Uygun olduğumda gelirim ve sizlerle de röportaj yaparım elbette asistanım size uygun saati verecektir. Kalem bende kalabilir mi? Sizlere minnettarım. İlham perim artık benimle demek ki doğru zaman bu geceymiş. Hoşça kalın, beyler. Sitemkar mizaçlarınıza müteşekkirim yol arkadaşlarım sevgili halkım sevgili okuyucum. Yeni şiirlerime beklerim, efendim."

"Çabuk kaybol gözümüzden en kısa zamanda yoksa tüm şiirlerini nezarethanede yazarsın seni şair bozuntusu."